

Sydämen syytös ja luottamus

1. Joh. 3:19-24

19. Tästä me tiedämme, että olemme to-
tuudesta, ja me voimme hänen edessään
rauhottaa sydämemme,

20. jos se syyttää meitä. Jumala on suu-
rempi kuin meidän sydämemme ja tietää
kaiken.

21. Rakkaani, jos sydämemme ei syytä
meitä, meillä on **rohkea luottamus Juma-
laan.**

22. Ja mitä tahansa anomme, sen me hä-
neltä saamme, koska pidämme hänen

**käskynsä ja teemme sitä, mikä on hänen
mielensä mukaista.**

23. Tämä on hänen käskynsä: meidän tu-
lee uskoa hänen Poikansa Jeesuksen
**Kristuksen nimeen ja rakastaa toisiam-
me, niin kuin hän on meille käskyn antanut.**

24. Joka pitää hänen käskynsä, pysyy Ju-
malassa ja Jumala hänessä. Siitä me tie-
**dämme hänen pysyvän meissä, siitä Hen-
gestä, jonka hän on meille antanut.**

Sydämen syytös

Millaiset asiat aiheuttavat sinulle syyllisyyttä? Miten syyllisyydestä voi vapautua? Millaista on aito ja millaista epäaito syyllisyys? Miten rohkea luottamus Jumalaan liittyy rukouselämäämme? Miten Herran käsky eroaa lain vaatimuksista? Mistä tiedämme, että Jumala pysyy meissä? Millaista on Pyhän Hengen todistus? Näihin kysymyksiin Johannes ottaa kantaa jaksossamme, joka muodostaa tärkeän poikkeaman pääaiheesta.

Aito ja epäaito syyllisyys

Nykyisen psykologisoiva aikakautemme puhuu paljon erilaisista tunteista, joista ihmisille yksi inhottavimmista on syyllisyyden tunne. Psykologit ovat sitten eritelleet aidon ja epäaidon syyllisyyden toisistaan. Edellisellä he tarkoittavat sitä, että ihminen on tehnyt jotain aidosti väärää toista ihmistä tai yhteisöään vastaan. Omantunnon sisällitys määrittelee sitten, mitä ihminen pitää vääränä tekona tai laiminlyöntinä ja mikä aiheuttaa siksi syyllisyyden tunnon ja usein myös häpeän. Syyllisyys liittyy pääasiassa rikkomukseen ja häpeä taas siihen, miten ihminen näkee itsensä, kun hänen elämänsä synnyttää noita väriä tekoja.

Epäaidolla syyllisyydellä psykologit tarkoittavat taas sellaisia asioita, joista omatunto synnyttää syyllisyyttä, vaikka objektiivisesti katsottuna mitään väärää ei ole tapahtunut. Kysymys on silloin omantunnon vääristymästä. Epäaitoon syyllisyydentuntoon ei kristillinen synninpäästö tehoa, koska kysymys ei ole aidosta synnistä. Sitä pitää pikemminkin hoitaa siten, että omantunnon sisältöä tarkistetaan Jumalan sanan sisällöllä.

Eräänä päivänä jonkin aikaa etsijänä jumalanpalveluksissa käynyt japanilainen mies tuli kirkolle hädissään. Hän kertoi, miten heillä kotona oli sinä aamuna tapahtunut onnettomuus. Sitten hän kysyi hyvin huolestuneena: ”Minkä esi-isän rukoilemisen ja minkä haudan huolehtimisen hän oli laiminlyönyt, kun heille tapahtui niin kamalaa?” Hänen omatuntonsa siis syytti häntä siitä, että hän ei ollut harjoittanut riittävästi epäjumalanpalvontaa. Näin kiero on ihmisen omatunto saattaa kasvaa.

Syyllisyyden häivytysoireyhtymät

Jaottelu aitoon ja epäaitoon syyllisyyden tuntoon on sinänsä hyödyllistä. Niin kauan kuin pysytään vain psykologisella tasolla ilman Jumalan sanan ilmoitusta ja siis

kymmenen käskyn määrittämää mittaa sille, mikä on oikein ja väärin, vaarana on päätyä siihen, että lopulta kaikkea syyllisyydentunnetta pidetään epäaitona, kun moraalit tehdään suhteelliseksi. Niin päädytään tilanteeseen, missä aitoa syyllisyyttä pyritään häivyttämään epäaitona.

Tyypillisiä asioita, jotka aiheuttavat pahaa omaatuntoa ovat esimerkiksi valehteleminen, paha puhe, varastaminen, liikennerikkomukset, riitely, laiminlyönnit, seksuaaliset lankeemukset, väärä ajankäyttö suhteessa Herraan ja lähimmäisiin, rahan tuhlaus, saastaisen katselu tai lukeminen, läheisten laiminlyönti, abortti, viha, murha, katkeruus, ahneus, kateus, riittämättömyys Jumalan ja ihmisten edessä jne.

Ehdonvallan asiat

Jaottelua aitoon ja epäaitoon syyllisyyteen sotkee se, mitä Raamattu puhuu niin sanotuista ehdonvallan asioista eli sellaisista asioista, joita ei kymmenen käskyn perusteella voi määrittellä synneiksi, mutta joita jotkut uskovat kuitenkin pitävät synteinä. Varsinkin epäjumalille uhratun lihan syömisestä tuli Paavalin aikana kiistakysymys, josta Roomalaiskirje ja Korinttolaiskirje puhuvat enemmänkin. Kysymys on siis sellaisesta omantunnon sisällön eroista, joissa toisen omantunto syyttää mutta toisen omantunto nauttii kiitollisesti asiasta. Sille, jonka omantunto syyttää, asia on todellakin synti myös Jumala kasvojen edessä, mutta toiselle ei. Omantunnon sisältö voi sitten ajan mittaan muuttua. Ratkaisevaa on se, millä tavalla asiat liittyvät ihmisen Jumala-suhteeseen.

Hyvä esimerkki on kouluajalta ystäväni, joka harjoitteli huipputasolla voimistelua. Sitten hän tuli uskoon ja lopetti harjoittelun valmentajansa ja muiden syväksi pettymykseksi. Myöhemmin hän kuitenkin harjoitti erilaisia urheilumuotoja ilman mitään omantunnon syytöksiä. Syy, miksi hän lopetti voimistelutreenin, oli se, että sitä oli tullut hänelle epäjumala. Myöhemmin hän harrasti urheilua huolehtiakseen Jumalan hänelle antamasta terveydestä.

Syyllisyyden tunne ja syyllisyys

On tärkeä tehdä ero syyllisyyden tunteen ja syyllisyyden välillä. Ihminen voi olla niin täysin paatunut omaltatunnoltaan, ettei hän koe minkäänlaista syyllisyyttä varastaessaan, puhuessaan pahaa jopa tappaessaan toisen ihmisen. Omantunton on suhteellisen helppo paaduttaa. Esimerkiksi autokoulun käytyämme ajoimme tiukasti nopeusrajoitusten puitteissa, mutta pikku hiljaa nopeus nousi. Mitä useammin ajoimme ylinopeutta sitä vähemmän omantuntonne soimasi. Lopulta se saattoi paatua lähes täysin, kunnes mojitvat ylinopeussakot herättelivät omaatuntoa uudelleen.

Rikkoessamme Jumalan tahtoa vastaan syyllisyytemme on todellista, vaikka omantuntonne ei soimaisi meitä vähääkään. Omantuntonne ei siis ole itsessään luotettava mittari. Vasta sitten, kun Pyhä Henki saa Jumalan sanalla valaista sen, siitä tulee luotettava opas elämäämme. Mutta kun niin on tapahtunut, uskovalle avautuu myös tie aitoon parannukseen synneistä ja evankeliumin antamaan syntien anteeksiantamukseen ja sydämen lepoon ja rauhaan.

Omantunnon hoito

Kuulusteltaessa Paavalia hän kuvasi omantuntonsa elämää näin: *Minä pidän sen toivon Jumalaan, että on oleva ylösnousemus, jota nämä itsekkin odottavat, sekä vanhurskaiden että väärintekijöiden. Siksi ahkeroin, että minulla aina olisi louk-*

kaamaton omatunto Jumalan ja ihmisten edessä. (Ap.t.24:15-16) Paavali perusteli omantunnonkilvoituksensa viittaamalla kahteen erilaiseen ja useiden Raamatun seittäjän mukaan myös eriaikaiseen tuomioon: vanhurskasten ja väärin tuomioon.

Paavali osoittaa Roomalaiskirjeessä, että Jumala toimii kaikkien ihmisten myös pakanoiden elämässä omantunnon äänen kautta. Hän kirjoittaa:

Kun pakanatkin, joilla ei ole lakia, tekevät luonnostaan, mitä laki vaatii, niin he, vaikka heillä ei lakia olekaan, ovat itse itselleen laki. Näin he osoittavat, että lain vaatimukset on kirjoitettu heidän sydämeensä, kun heidän omatuntonsakin todistaa ja heidän ajatuksensa yhdessä syyttävät tai myös puolustavat heitä sinä päivänä, jona Jumala minun julistamani evankeliumin mukaisesti tuomitsee ihmisten salaisuudet Kristuksen Jeesuksen kautta. (Room. 2:14-16)

Omantunnon toiminta kuuluu jaossa laki ja evankeliumi lain piiriin. Se toimii todistajana aina viimeistä tuomiota myöten ja osoittaa kaikki ihmiset syyllisiksi, vaikka se myös puolustaa meitä väriä syytöksiä vastaan. Omantunnon vaatimus on ehdoton: "Tee tämä!" "Älä tee tätä!" Emme voi vaikka usein yritämmekin lahjoa omaatuntoamme. Toki voimme sitten yrittää vaihtaa sen ja paeta sen syytöksiä kiireeseen, aktiiviseen unohtamiseen ja torjuntaan, vaikka alitajuntaan torjuttuna omatunto edelleen piinaakin mieltämme omia reittejään myöten. Paatunen sydämen syntitottumukset ovat erässä mielessä kauheinta, mitä meille täällä ajassa voi tapahtua.

Omatunto kuuluu siis Jumalan yleiseen ilmoitukseen ja alun perin sen sisältö on sama eli Jumalan laki. Omaatuntoa voisi verrata tietokoneen laitteeseen, joka toimii kyllä oikein, mutta kun sille riittävästi työnnetään väärinä ohjelmia, se alkaa syyttämään silloin kuin ei pitäisi ja vaikennee silloin kuin pitäisi syyttää. Tietämättömyys, väärä kasvatuksessa saatu normisto, ehdonvallan asiat saattavat väärinä oman tunnon sisällön. Siksi uskovan kristityn tulee aina uudelleen kalibroida eli saattaa alkutilaan omatuntonsa Raamatun sanalla.

Omantunnon syytökset

Omantunnon syyttävä toiminta on niin piinaavaa, että se riistää ihmiseltä ilon, vie kyvyn rakastaa toisia ja voiman vastustaa kiusauksia. Siksi ei ole ihme, että tämän päivän suomalainen pitää lähes pahimpana rikoksena sitä, että joku syyllistää häntä eli saa hänen omatuntonsa piinaamaan häntä. Omatunto kertoo kyllä, mikä on oikein, mutta se ei anna voimaa hyvän tekemiseen. Se on annettu meille, jotta etsisimme apua Jeesuksen Golgatan verestä. Ihmiselle on tuhoisaa toimia vastoin omaatuntoa. On sanottu, että paras tyyny ja unilääke on hyvä omatunto.

Omantunnon elämän hoito

Paavali ahkeroin voidakseen elää hyvällä omallatunnolla sekä ihmisten että Jumalan edessä. Uskovalle on siis tärkeää hoitaa omatunto puhtaaksi ja syyllisyys pois pilaa-masta elämästä. Omantunnon puhtauden saaminen on tärkeämpää kuin saada poistetuksi se syy, joka syyllisyyden aiheuttaa. Moni nimittäin yrittää parantaa itseään, päästäkseen vapaaksi syyllisyydestä. Mutta se ei johda mihinkään muuhun kuin itsepetokseen tai epätoivoon. Suuri valhe on väittää, ettei voi pyytää anteeksi ennen kuin on onnistunut jotenkin sovittamaan tai korvaamaan asian.

Ensin on saatava omaatuntoon puhdistus ja vasta sen jälkeen voidaan oikein käsitellä syntejä, jotka syyllisyyden aiheuttivat. Omantunnon puhdistus voi tapahtua vain

Jeesuksen Golgatalla uhraaman sovintoveren voimalla. Se tapahtuu tulemalla valoon, tunnustamalla synti synniksi, kääntymällä Jeesuksen puoleen ja anomalla anteeksiantamusta. Herra lupaa sen kaikille ja kaikista synneistä niille, jotka turvaavat Jeesuksen sovitustyöhön.

Herran eteen tullessa on tärkeää olla ehdottoman totuudellinen. Se vaatii kyllä nöyryymistä, mutta nöyryys on juuri totuuteen suostumista Jumalan kasvojen edessä. Se merkitsee sen tunnustamista, että olet ansainnut tuomion. Silloin saat vedota Jeesuksen kärsimiseen ja kuolemaan puolestasi. Nyt Jeesuksen veri puhdistaa oman tuntosynneistä ja kuolleista teoista eli omista pelastusyrityksiltä. Hän sen tekee etkä sinä. Jeesus kärsi ja nousi kuolleista sinun tähtesi, sinä saat kaiken anteeksi.

Anteeksi saamisen syy

Tärkeätä on tiedostaa, että syy anteeksi saamiseen ei ole synnin tunnustaminen. Se on kyllä ehto, mutta ei syy. Syy on Jeesuksen risti. Näiden kahden asian sekoittamien on äärimmäisen vaarallista, sillä silloin ihminen alkaa tehdä omista tunnustuksistaan jonkinlaisen perustan sille, että saa anteeksi. Siitä voi joutua kauheaan tunnustamisen kierteeseen niin kuin Luther aikanaan.

Ihmisiltä anteeksi pyytäminen on seuraava askel. Se on vaikeaa mutta ei mahdotonta, koska on saanut jo Jumalalta kaiken anteeksi. Siitä sitten seuraa parannuksen hedelmänä vääryyden korvaaminen sikäli, kuin se on mahdollista niin kuin esimerkiksi Sakkeuksen tapauksessa. Puhdas omantunto avaa Pyhän Hengen voimalle vapauden ja pääsemme taas kulkemaan rakkauden tiellä eteenpäin.

Puhdas omantunto uskonelämän hoidossa

Paavali kirjoittaa miten tärkeä on omantunnon puhtauden säilyttäminen uskon kilvoituksessa näin:

Käskymme päämääränä on rakkaus, joka tulee puhtaasta sydäimestä, hyvästä omastatunnosta ja vilpittömästä uskosta. (1. Tim. 1:5)

Ilman hyvää omaatuntoa ei rakkaus pääse vaikuttamaan uskovan elämässä. Varoitavana esimerkkinä Paavali mainitsee surullisen tapauksen:

Tämän käskyn minä annan sinulle, poikani Timoteus, aikaisempien sinusta lausuttujen profetioiden mukaisesti, että niiden nojalla taistelisit jalon taistelun säilyttäen uskon ja hyvän omantunnon. Jotkut ovat sen hylänneet ja siksi joutuneet uskossaan haaksirikkoon. Niitä ovat Hymenaios ja Aleksandros, jotka olen luovuttanut Saatanan haltuun, kuritettaviksi, etteivät enää pilkkaisi. (1. Tim. 1:18-20)

Tärkeä lisähuomautus

On huomattava kuitenkin, että hyvä omantunto ei ole sama kuin pelastus. Paavali kirjoittaa näin:

Mutta siitä minä hyvin vähän välitän, tuomitsetteko te tai jokin ihmisten tuomioistuin minut. En itsekään tuomitse itseäni. Minulla ei ole mitään tunnollani, mutta ei minua sen perusteella ole vanhurskautettu, vaan minun tuomarini on Herra. Älkää siis tuomitko ennenaikaisesti, ennen kuin Herra tulee. Hän valaisee pimeyden kätköt ja tuo esiin sydänten ajatukset, ja silloin itse kukin saa kiitoksen Jumalalta. (1. Kor. 4: 3-5)

Meidän vanhurskaudemme on Kristuksen työn varassa myös silloin, kun joudumme omantunnon syytösten keskelle. Voimme joutua hyvinkin syvien itsesyytösten val-

taan ja epäilyksiin, sillä Sielunvihollinen haluaa meiltä viedä pelastusvarmuuden. Silloin on hyvä palata tekstimme lupaukseen:

Tästä me tiedämme, että olemme totuudesta, ja me voimme hänen edessään rauhoittaa sydämemme, jos se syyttää meitä. Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme ja tietää kaiken. (19-20)

Viime kädessä emme luota omantuntomme todistukseen vaan Jumalan sanan todistukseen siitä, että Jeesuksen sovitus synneistämme riittää silloinkin, kun joudumme syviin syövereihin. Siinä on lohdutuksemme ja siihen saamme turvata, kun omatunto syyttää. Toisaalta on suuri armo, kun syntien anteeksiantamuksen sana vapauttaa sydämemme lepoon ja sisäiseen rauhaan.

Käytännöllinen neuvo

Uskonelämässä saattaa tulla vaiheita, joissa Raamatusta luettu tai jumalanpalveluksessa kuultu syntien anteeksiantamisen viesti ei pääse rauhoittamaan aidosti katuva sydäntä. Silloin on hyvä hakeutua henkilökohtaiseen rikkiin joko seurakunnan pastorin tai muun luotettavan uskovan luo. Tälle saa sitten Jumalan kasvojen edessä tunnustaa sydäntä painavan taakan. Rippi-isä tai rippiäiti saa sitten julistaa Jeesuksen Golgatan uhrin tähden tunnustetut synnit anteeksi annetuksi sanan lupauksen mukaan: *"Joiden synnit te annatte anteeksi, niille ne ovat anteeksi annetut. Joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt."* (Joh. 20:23) Lukemattomat uskovat ovat niin saaneet vapautuksen sydämen syytöksistä. Rohkaisen meitä käyttämään rippiä ja myös toimimaan rippi-isinä tai rippiäiteinä.

Rohkea luottamus Herraan

Rakkaani, jos sydämemme ei syytä meitä, meillä on rohkea luottamus Jumalaan. Ja mitä tahansa anomme, sen me häneltä saamme, koska pidämme hänen käskynsä ja teemme sitä, mikä on hänen mielensä mukaista. (21-22)

Syyttävä sydän estää usein uskovaa rukoilemasta. Mutta juuri silloin, kun sydämemme syyttää, meidän on käytävä katumuksessa Herran eteen. Saamme rohkautua luottamaan siihen, että Jeesuksen Golgatalla vuodattama veri riittää meidän kaikkien syntiemme sovituksiksi.

Vakuuttuneina Herran armon suuruudesta saamme sitten rohkeasti ja kiitollisina rukouksessa tuoda kaikki asiamme Hänen eteensä. Ei ole mitään sellaista asiaa, mitä ei saisi Herralle puhua. Kaikki ajatuksemme Hän näkee kaiken aikaa. Toisaalta tiedämme, että rukouksiimme saattaa sotkeutua lihallisten mieleemme haluja, joihin Herra ei voi meille vastata myönteisesti. Välimiehemme Jeesus puhdistaaakin rukouksemme siitä, mikä ei ole Isän tahdon mukaista. Vastauksena rukouksiimme Pyhä Henki vaikuttaa meidän sydämissämme sen, että vaellamme Herran tahdon mukaan. Se ei kuitenkaan tapahdu automaatin tavoin, vaan meidän persoonamme kautta, niin että olemme kuuliaisimpia Herran käskyille. Herran sana rohkaisee meitä: *Käykäämme siis rohkeasti armon valtaistuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan. (Hepr. 4:16)*

Herran käsky

Jeesus itse tiivistää asian näin:

"Ette te valinneet minua, vaan minä valitsin teidät ja asetin teidät sitä varten, että menisitte ja kantaisitte hedelmää ja että teidän hedelmänne pysyisi ja että Isä antaisi teille, mitä sitten anottekin häneltä minun nimessäni. Sen käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne." (Joh. 15:16-17)

Nyt Johannes kaiuttaa tätä Jeesuksen käskyä jakeessa 23:

Tämä on hänen käskynsä: meidän tulee uskoa hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen nimeen ja rakastaa toisiamme, niin kuin hän on meille käskyn antanut. (23)

On tärkeä ymmärtää, että Johannes ei käytä sanaa käsky merkitsemään samaa kuin lain vaatimien tekojen suorittamista. Käsky uskoa Jeesukseenhan on vastakohta lain vaatimuksille. Kun laki sanoo tee tämä, usko jättääkin asian Jeesuksen tehtäväksi. Uskon vastakohta on työn tekeminen. Usko merkitsee sitä, että uskomme tehtävän toisen suoritettavaksi. Se toinen on tietenkin Jeesus, joka täytti koko lain puolestamme, sekä lain vaatiman täydellisen elämän että lain vaatiman rangaistuksen synneistämme.

Meille kuuluu siis käsky pitäytyä jatkuvasti Jeesuksen täyttämään työhön puolestamme. Tarttumalla siihen olemme vapaat kaikista vaatimuksista ja saamme siksi levosta käsin lähteä osoittamaan rakkautta toinen toisillemme. Tämä rakkauden osoittaminen vien meidät kyllä käytännössä täyttämään kymmenen käskyn lakia, koska se kuvaa millaista on toimiva rakkaus. Mutta nyt rakkaus kumpuaakin Pyhästä Hengestä, joka asuu uskovan sydämessä. Tuo rakkauskin on siksi Herran työtä, kun taivutamme sydämemme kuuliaisiksi Herran äänelle.

Pyhä Henki – pelastuksen sinetti

Joka pitää hänen käskynsä, pysyy Jumalassa ja Jumala hänessä. Siitä me tiedämme hänen pysyvän meissä, siitä Hengestä, jonka hän on meille antanut. (24)

Jumalan yhteydessä pysyminen on siis käytännössä sitä, että pitäydymme tiukasti siihen, että kaiken aikaa pelastuksemme on voimassa siksi, että Jeesus täytti koko lain meidän puolestamme ja sovittamalla syntimme lahjoitti meille oman vanhurskautensa. Kelpaamme siis joka hetki Jumalalle uskon kautta Jeesukseen. Toisaalta se merkitsee sitä, että uskon synnyttänyt Pyhä Henki alkaa vaikuttaa käytännön elämässämme rakkautta. Se on pyhitystä eli vaellusta Herran rakkaudessa.

Pyhä Henki tulee meihin, kun ensi kertaa elämässämme tunnustamme syntimme ja turvautumalla Jeesuksen Golgatan uhriin puolestamme saamme syntimme anteeksi ja kasteen Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen osallisuuteen. Pyhä Henki synnyttää siis uskon ja jää sitten pysyvästi asumaan uskoon tulleen sydämeen. Jeesus kuvaa asiaa näin:

Mutta Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä lähettää minun nimessäni, opettaa teille kaiken ja muistuttaa teitä kaikesta, mitä minä olen teille sanonut. (Joh. 14:26)

Kun Puolustaja tulee, jonka minä lähetän teille Isän luota, niin hän, Totuuden Henki, joka lähtee Isän luota, todistaa minusta. (Joh. 15:26)

Mutta kun Totuuden Henki tulee, hän johdattaa teidät kaikkeen totuuteen. Hän ei puhu omia ajatuksiaan, vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja hän ilmoittaa teille, mitä on tuleva. Hän kirkastaa minut, sillä hän ottaa minun omastani ja ilmoittaa teille. (Joh. 16:13-14)

Pyhän Hengen toiminta tapahtuu siis siten, että Hän kirkastaa Jumalan sanan kautta Jeesusta, korottaa Jeesuksen täydellistä lunastustyötä ja avaa silmämme näkemään Raamatun sanasta Isän rakkauden omiaan kohtaan. Paavali kirjoittaa siitä näin:

Te ette ole saaneet orjuuden henkeä elääksenne jälleen pelossa, vaan te olette saaneet lapseuden Hengen, jossa me huudamme: "Abba! Isä!" Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia. (Room. 8:15-16)

Pyhä Henki on pelastuksemme sinetti. Hän takaa meille täyden turvallisuuden Jeesuksen uhriin vedoten. Hän ohjaa meidät toistuvasti Golgatan ristin luokse saamaan uuden armon ja uuden voiman rakastaa niin Isää kuin toisia uskon veljiä ja sisaria. Jumalan suuri lahja on Pyhä Henki ja Hänessä Jeesus ja Jeesuksessa Isä. Mikä riemu saada olla Jumalan pelastama ja Hänen lapsensa!

Shoko Watanaben uskoon tulo

Minut kastettiin vuonna 1987. Silloin en ollut vielä naimisissa. Kasvoin tyypillisessä japanilaisessa kodissa, joka oli siis buddhalainen, mutta kotini ei ollut erityisen innokkaan tai tiukan buddhalainen. Mutta toki kävimme uutena vuotena shintolaisessa temppeleissä ja kesän obon-juhassa haudoilla suorittamassa buddhalaisia menoja. Ympäristössämme oli paljon buddhalaisia epäjumalia ja olin kiinnostunut kiinalaisesta ennustelusta.

Kimmoke kasteelleni muodostui siitä, että kotimme lähellä oli kristillinen kirkko ja aloin käydä siellä pidetyssä englanninkielen opetusryhmässä. Kielen opetuksen jälkeen annettiin myös Raamatun opetusta, jota kuuntelin ilman suurempia vasta-asenteita, koska olin käynyt kristillis pohjaista koulua. Siihen aikaan olin siis naimaton ja kiinni työelämässä. Olin tietyllä lailla vapaa, koska minulla oli rahaa, vapaa-aikaa sekä ystäviä. Olin terve eikä minulta oikeastaan puuttunut mitään. Silti jostain syystä koin syvää sisäistä väsymystä. En itsekään ymmärtänyt mistä se johtui, mutta koin, että olisi tuskallista elää koko pitkä elämä sellaisessa tilassa.

Raamattuopetuksesta sain tietää, että ihmisellä on synnynnäinen syntisyys. Mutta enemmän kuin tuo perisynti minua kiusasivat sellaiset synnit, joita hellin sydämessäni toisia ihmisiä kohtaan. Niitä olivat kateus, mustasukkaisuus, arvostelumieli ja tyytymättömyys. Kun vahduin noiden syntien valtaan elämässäni, aloin inhota itseäni.

Englannin ryhmässä kohtasin psalmin 32 jakeiden 3-4 sanat: *"Kun minä vaikenin synnistäni, riutuivat luuni jokapäiväisestä valituksestani. Sillä yötä päivää oli sinun kätesi raskaana päälläni. Minun elinneeteni kuivui kuin kesän helteessä."* Lukiessani tajusin, että nyt puhutaan minun asioistani ja hämmästyin. Tajusin, että ne synnit, joita olin salannut Jumalalta, painoivat raskaasti molemmilla hartioillani.

Kun minulle selitettiin, että synnit saa anteeksi pelkästään uskomalla Jeesukseen Kristukseen, mietin, mahtoiko synneistä päästä noin helpon tuntuoisella tavalla. Mutta toisaalta syntini painoivat raskaasti ja toisaalta minua veti voimakkaasti puoleensa lupaus *"Jos siis joku on Kristuksessa, hän on uusi luomus. Vanha on kadonnut, ja uusi on tullut tilalle."*(2 Kor. 5:17) Siksi päätin antaa kastaa itseni.

Japanissa moni kristillisen kasteen ottava joutuu kokemaan voimakasta vastustusta perheensä taholta. Minun kohdallani vastustus oli onneksi vähäistä. Sen jälkeen vanhempanikin al-

koivat tulla silloin tällöin kirkkoon. Isäni kävi pitkää kirkossa antamatta kastaa itseään, mutta jouluna 2005 hänet lopulta kastettiin.

Vaikka nytkin ajoittain koen levottomuutta ja väsymystä, saan kaikki asiat jättää Herran käsiin ja sydämen taakka kevenee eikä tarvitse jäädä pitkäksi aikaa synkkään tilaan. Se johtuu siitä, että minulla on toivo: Lopulta kuitenkin pääsen ihmeelliseen taivaalliseen valtakuntaan ja saan olla ikuisesti Jeesuksen kanssa. Haluan tästedeskin jättää tulevaisuudesta huolehtimisen ja vaeltaa Jeesuksen Kristuksen valossa.

Entä sinä?

Miten on sinun laitasi? Oletko sinä saanut jo omantunnon rauhan? Oletko saanut sydämeesi Pyhän Hengen, joka avaa sinulle Jumalan kirjoitetun sanan ja näyttää sen kautta sinulle Jeesuksen kasvot, Hänen armonsa ja kirkkautensa? Ellet vielä ole päässyt omistamaan tätä suunnatonta elämä lahjaa, käy tänään parannuksessa tunnustamaan syntisi, kulkusi selkä käännettynä Jumalalle, pyydä Häneltä armoa ja anteeksiantamusta sillä perusteella, että Jeesus on Golgatalla sovittanut sinunkin syntisi, huuda avuksesi Herran Jeesuksen nimeä, niin sinäkin pelastut!

Jos sinä tunnet jo Jeesuksen omana Vapahtajanasi, mutta koet nyt omantunnon syytöksiä ja rauhattomuutta sydämessäsi, Herra kutsuu sinua astumaan rohkeasti armon istuimen luo. Saata Herralta uuden armon ja saat käydä uudistettuna rakastamaan veljiä ja sisaria. Muista, että Jeesuksen veri Golgatalla riittää tänäänkin sinun syntiesi sovitukseksi.